

Гимназия, първата от които длъжности е изпълнявалъ до 16 Мартъ 1888 година, а втората до 1885 година. На 1 Септемврий 1885 година билъ назначенъ за прѣподавателъ на Законъ Божи въ Софийската Мжжка Гимназия, която длъжностъ изпълнявалъ до 16 Мартъ 1888 година; подиръ билъ прѣмѣстенъ за прѣподавателъ въ Самоковската Духовна Семинария, отъ гдѣто си далъ оставката прѣзъ 1889 година. Подиръ това билъ назначенъ за управляющій Софийската Епархия, която управлявалъ до 1891 година. Икономъ попъ Тодоръ умрѣ въ София на 6 Декемврий 1891 година, при погрѣбението на когото попъ Кжневъ показа дѣятелността и заслугитѣ му. Попъ Тодоръ е единъ отъ работницитѣ за нашето възраждане, даже е билъ и прѣдставителъ въ Цариградския Български Съборъ. Той е билъ основателъ на дружеството „Майка“ и той е исповѣдалъ Василь Левски преди обѣсването на тоя послѣдний. (Една подробностъ: Когато попъ Тодоръ е исповѣдалъ В. Левски и трѣбвало да прочете: помини господи раба твоего Василя тогава Левски му казалъ: „не дядо — въ монашество Игнатий“, като прибавилъ: ще дойдатъ други, които ще доискаратъ наченжтото дѣло“. И най-сетнѣ попъ Тодоръ Митовъ първъ въ България искавалъ идеята за отпразднуването хилядогодишнината на св. св. Кирила и Методия, което станжло на 11 Май 1884 год., когато учителитѣ и всички други по първи българи въ София сж били събрани въ училището „св. св. Кирилъ и Методия“ да празнуватъ празника на двамата брата.

„Съ волята на любвеобилния Русски вѣнценосецъ и съ сжжпоцѣннитѣ жертви и кръвъ на Руския народъ пятстотингодишнитѣ окови на робството, турнати на насъ отъ мюсюлманството, сж свалени вече отъ насъ и ние сме свободни. Дадената намъ свобода задължава всѣки единъ отъ насъ да взѣме живо участие въ съгражданъето на нашето отечество, което, слѣдъ историческия сънъ, заглѣбенъ въ него отъ мохамедовцитѣ — едва токо захваща до показва животъ.

„Съзнаваньто на високия дългъ, лежащъ на насъ, като на църковни пастири, съзнавание, че външното благосъстояние на всѣка една държава се обуславява съ нейного вътрѣшно състояние, на кара да се заловимъ за дѣло ново, и да си кажемъ, не по силитѣ ни. Но съ надежда на помощта Божия и на съчувствието